

NICCOLÒ AMMANITI

TANRI NASIL
İSTERSE

2007

STREGA
ÖDÜLÜ

ROMAN

Çeviri: YELDA GÜRLEK

2.
BASKI

NICCOLÒ AMMANITI

TANRI NASIL
İSTERSE

Come Dio comanda, Niccolò Ammaniti

© 2006, Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano

© 2011, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2011

2. basım: Ocak 2017, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 500 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Semin Sayıt

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © iStockphoto.com

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/25-26

Topkapı-İstanbul

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-1275-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750712753

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

NICCOLÒ AMMANITI
TANRI NASIL
İSTERSE

ROMAN

2007 STREGA ÖDÜLÜ

İtalyanca aslından çeviren

Yelda Gürlek

Niccolò Ammaniti'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitabı:

Korkmuyorum, 2003

Sen ve Ben, 2012

Eğlence Başlasın, 2015

NICCOLÒ AMMANITI, 25 Eylül 1966'da Roma'da doğdu. 1994'te ilk romanı *Branchie* yayımlandı. Ardından *Çamur* (1996) ve *Alır Götürürüm Seni* (1999) adlı romanları geldi. 2001'de yayımlanan *Korkmuyorum*, aynı yıl Viareggio Ödülü'nü kazandı. *Tanrı Nasıl İsterse* kitabı ona 2007 Strega Ödülü'nü getirdi. 2009'da *Eğlence Başlasın* adlı romanı yayımlandı. Onu 2010'da *Sen ve Ben* izledi. Niccolò Ammaniti'nin *Çamur* 1998'de Marco Risi, *Branchie* 1999'da F.R. Martinotti, *Korkmuyorum* 2003'te, *Tanrı Nasıl İsterse* 2008'de Gabriele Salvatores, *Sen ve Ben* 2012'de Bertolucci tarafından sinemaya uyarlandı. Ammaniti'nin eserleri çeşitli dillere çevrildi.

YELDA GÜRLEK, 1967'de Ankara'da doğdu. AÜ DTCF İtalyan Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu. ODTÜ ve Yeditepe üniversitelerinde İtalyanca dersleri verdi, Galileo Galilei ve IMI İtalyan liselerinde İtalyanca öğretmeni olarak görev aldı. Halen Bahçeşehir Üniversitesi'nde İtalyanca öğretim görevlisi olarak çalışmalarına devam etmektedir. Stefano d'Anna'dan *Tanrılar Okulu*'nu, Sveva Casati Modignani'den *Solup Giden Aşklar*'ı, Patrizia Gucci'den *Eş'siz*'i, Maria Venturi'den *Paramparça*'yı ve değişik yayınevleri için pek çok çocuk kitabını Türkçeye çevirmiştir.

Her zaman Lorenza

Giriş

1

“Uyan! Lanet olası, uyan!”

Cristiano Zena ağzını açtı ve sanki ayaklarının altında derin bir uçurum açılmışçasına, yattığı şilteye tırnaklarını geçirerek tutundu.

Bir el boğazını sıktı. “Uyan! Tek gözün açık uyuman gerektiğini biliyorsun. Seni uykunda becerirler.”

Delikanlı, “Bunda benim bir suçum yok. Çalar saat...” diye kekeledi ve sıkıştığını sandığı kıskaçtan kurtuldu. Başını yastıktan kaldırdı.

Hâlâ gece, diye içinden geçirdi.

Dışarıda, pamuk parçaları gibi yağan iri kar tanelerinin dibine yığıldığı sokak lambasının sarı konik ışığından başka her şey kapkaraydı.

Odanın ortasında ayakta duran babasına, “Kar yağıyor,” dedi.

Koridordan içeri sızan ışık demeti, kanca burunlu Rino Zena'nın tıraş edilmiş ensesini, bıyıklarını ve keçi sakalını, boynunu ve kaslı omuzlarını ortaya çıkarıyordu. Gözlerinin yerinde iki kara delik vardı. Bedeninin üstü çıplaktı. Altında asker pantolonu ve üstü boya lekeleriyle kaplı postalları vardı.

Cristiano parmaklarını yatağın yanındaki lambaya doğru uzatırken, *insan bu halde nasıl olur da uşümez*,

diye kendi kendine sordu.

“Sakin açma. Beni rahatsız ediyorsun.”

Cristiano yatağında, birbirine karışmış örtülerin ve çarşafkların sıcaklığında bir düğüm gibi kıvrıldı. Yüreği hâlâ deli gibi atıyordu. “Beni neden uyandırdın?”

Sonra, babasının elinde sıkıca tuttuğu tabancayı fark etti. Sarhoş olduğu zamanlarda, tabancasını çıkarır, evin içinde gezinirken televizyona, mobilyalara ve lambalara nişan alırdı.

Rino oğluna döndü. “Sen nasıl uyuyabiliyorsun?”

Sesi, bir avuç kireç yutmuş gibi paslıydı.

Cristiano omuzlarını silkti. “Uyuyorum...”

“Aferin sana.” Babası pantolonunun cebinden bir te-neke kutu bira çıkardı, açtı ve bir dikişte bitirdi, sonra kolunun tersiyle sakalını sildi ve boş kutuyu kâğıt gibi elinde buruşturarak yere attı. “Soysuz piçi duymuyor musun?”

Hiçbir şey duymuyordu. Hatta gece gündüz evin önünden fişek gibi geçen ve gözlerini kapatacak olsa, her an odanın içine gireceklermiş hissi veren arabaları bile duymazdı.

Kar yüzündendir. Kar güriültüyü yutar.

Babası pencereye yaklaştı ve dışı kar tutan pencere-nin buharlı yüzeyine başını yasladı. Koridordaki ışık şimdi de onun kaslı üçgen vücudunu ve omzundaki kobra dövmesini ortaya çıkarıyordu.

“Uygun çok ağır. Böyle giderse savaşta ilk önce seni indirirler.”

Cristiano dikkatini toplayınca, uzaktan Castardin’in boğuk bir sesle havlayan köpeğini duydu.

Kulaklarının sesleri algılamadığına artık herkes çoktan alışmıştı. Koridordaki floresanın vızıltısı ve tuvaletin bo-zuk sifonundan gelen su sesi için de durum farklı değildi.

“Köpek mi?”

“Sonunda anladın... Ben de meraklanmaya başlıyordum.” Babası yeniden ona döndü. “Bir dakika olsun susmadı. Kar yağarken bile.”

Cristiano, babası uyandırdığında, görmekte olduğu düşü hatırladı.

Aşağıda salonda, televizyonun yanında, fosforlu büyük bir akvaryumun içinde yeşil renkli jöle gibi bir denizanası vardı ve hayvan içinde bolca *c*, *z*, *r* harfleri geçen tuhaf bir dil konuşuyordu. Asıl güzel olanı da denizanasının söylediği her şeyi kendisinin çok iyi anlıyor olmasıydı.

Esnerken, *acaba saat kaç*, diye kendi kendine sordu.

Yerde duran radyolu çalar saatin ışıklı kadranı üç yirmi üçü gösteriyordu.

Babası bir sigara yaktı ve dumanını üfledi: “Sıktı artık.”

“O köpek, geri zekâlının teki. Yediği onca dayağa rağmen...”

Artık yüreği göğsünde deli gibi atmadığından, Cristiano gözkapaklarında uykunun ağırlığını yeniden hissetti. Boğazı kurumuştı, ağzında aşevinde yediği tavuğun sarmısak tadı vardı. Bir şeyler içecek olsa belki o iğrenç tat da geçecekti ama hava mutfağa inemeyecek kadar soğuktu.

Denizanası düşüne kaldığı yerden devam etmek hoşuna giderdi. Gözlerini ovuşturdu.

Az kalsın *neden yatağına gitmiyorsun*, diye ağzından kaçırarak oldu ama son anda kendini tuttu. Babası bir kez odanın içinde turlamaya başladı mı, bir daha asla geri adım atmazdı.

Üç yıldız.

Cristiano, babasının öfkesinin şiddetini belirlemek için beş yıldızlı bir gösterge çizelgesini hayal ederdi.

Hatta üç ile dört yıldız arasında. Bu da demek olu-

yor ki, “çok dikkatli ol” bölgesindedin, yani ona her zaman haklı olduğunu söyle ve elinden geldiği kadar ondan uzak dur.

Babası geri döndü ve büyük bir hışımla beyaz plastik sandalyeyi tekmeleyerek odanın ortasına kadar yuvarladı; sandalye Cristiano'nun eşyalarını koyduğu kutu yığınının çarparak durdu. Yanılmıştı. Yıldızlar üç değil beş düzeyindeydi. Kırmızı tehlike ışığı yanıyordu. Bu durumda yapılacak tek şey, dilini tutmak ve odanın içinde eriyip buharlaşmaktı.

Bir haftadan beri babasının kışına batan bir şeyler vardı. Birkaç gün önce banyonun açılmayan kapısıyla kapışmıştı. Kilidi bozuktu. Birkaç dakika tornavidayla açmaya uğraşmıştı. Dizlerinin üstüne çökmüş, kendisine onu satan nalbur Fratini'ye, tenekeden yaptıkları için Çinli üreticilere, o boktan şeyin ithal edilmesine izin veren politikacılara sanki o anda hepsi karşısında duruyorlarmış gibi küfürler, hakaretler yağdırıyordu ama boşuna, kapı asla açılmaya razı olmuyordu.

Bir yumruk. Sonra sert bir yumruk daha. Sonra bir daha. Kapı menteşelerinden sarsılıyor ama açılmıyordu. Rino odasına gitmiş, tabancasını almış ve kilide ateş etmişti. Ama o yine açılmamıştı. Yarım saat boyunca Cristiano'yu sağır eden bir gumbürtüden başka bir işe yaramamıştı.

Bu arada iyi bir şey olmuştu: Cristiano, filmlerde kilitlerine ateş edildikten sonra kapıların açılmasının koca bir yalan olduğunu öğrenmişti.

Babası sonunda kapıyı tekmelemeye başlamıştı. Bağıra çağıra tahtalarını eliyle parçalayarak kapıyı delik deşik etmişti. Banyoya girdiğinde aynaya bir yumruk savurmuş, her yer cam kırığı olmuştu ve parçaladığı elinden kan damlarken, kendisi de küvetin kenarına oturmuş uzunca bir süreyi içeride sigara içerek geçirmişti.

“Onun köpeği geri zekâlıysa bundan bana ne?” Rino bir süre düşündükten sonra kaldığı yerden devam etti: “Sıktı artık. Ben yarın çalışmak zorundayım...”

Oğlunun yanına gitti ve yatağının kenarına ilişti. “Canımı sıkan şeyin gerçekte ne olduğunu bilmek ister misin? Sabah duş yaptığımda, üstümden sular damlar-ken dışarı çıkmak ve buz tutmuş yerlere basmak, üstelik ölüm tehlikesini alarak.” Gülümsedi, tabancasını doldurdu ve namlusundan tutarak oğluna doğru uzattı. “İşte bu yüzden, güzel bir köpek postunun bu evde mutlaka olması gerektiğini düşünüyordum.”

2

Gece saat üç otuz beşte Cristiano Zena, damalı pijamasının üstüne babasının rüzgârlığını ve ayaklarına yeşil naylon çizmelerini geçirerek evden çıktı. Bir elinde tabanca, diğerinde el feneri tutuyordu.

Cristiano ince yapılı bir çocuktuk; on üç yaşına rağmen uzun boylu, el ve ayak bilekleri ince, elleri kemikli, ayakları kırk dört numaraydı. Tepesinde karmakarışık bir çalı gibi uzayan ve iki yanağının üzerindeki favorilere karışan sarı saç tomarı bile onun kepçe kulaklarını saklamaya yetmiyordu. Küçük ve kalkık burnunun birbirinden ayırdığı iri mavi gözleri ve narin hatlarına uymayan kocaman bir ağzı vardı.

Kar lapa lapa yağıyordu. Havada bir değişiklik yoktu. Sıcaklık sıfırın birkaç derece altındaydı.

Cristiano başına siyah yün bir başlık geçirdi, soluğunu yoğun buhar bulutu olarak dışarı üfledi ve gözlerini avlunun ışığına çevirdi.

Çakıltaşlı kum tepesi, pas tutmuş eski salıncak, çöp bidonları, tuğla yığınları, küçük yük kamyonu kalın bir kar tabakasının altında kalmıştı. Evin önündeki

yol, uzun ve tertemiz beyaz bir şerit gibi sonsuza uzanmaktaydı. Kusursuzluğunu bozacak tek bir tekerlek izi yoktu. Köpek uzakta boğuk sesiyle havlamayı sürdürüyordu.

Evin kapısını kapattı, pijamasının paçalarını özenle çizmelerinin içine soktu.

"Hadi, yürü. Zor bir iş değil. Nedir yani? Alt tarafı kafasına bir kurşun sıkacaksın, sonra da eve döneceksin; ama dikkat et kafasına sıkacaksın, hayvan gebermeyecek olursa, bir kere daha gidip vurman gerekebilir. On dakika sonra yine yatağındasın. Hadi kahraman, göster kendini." Babasının onu yatağından çekip çıkardığı sırada söylediği sözler beyninde yankılandı.

Başını kaldırdı. Babasının karanlık gölgesi pencereydi ve ona ilerlemesini işaret ediyordu. Tabancayı donunun lastiğine sıkıştırdı. Çeliğin soğuğuyla hayalarının büzüştüğünü hissetti.

Babasına bir işaret yaptı ve kararsız adımlarla evin arkasına doğru ilerlerken, yüreğinin atışları da yavaş yavaş hızlanıyordu.

3

Rino Zena pencereden, yağın karın altındaki oğlunun evden çıkışını izliyordu.

Birayı ve grappayı bitirmişti. Bu durum kendisi için tam bir felaketti; üstelik, sanki sivri uçlu bir alet kulak zarını delmişti ve geride bıraktığı o keskin ılık sesi bir türlü kulaklarından gitmiyordu.

Bu çınlama, Rino banyo kapısına ateş ettiği sırada başlamış ve üstünden bir hafta geçmesine rağmen hiç azalmamıştı.

Belki de kulak zarını patlatmışımdır. Sigarasını yakarken, bir doktora görünsem iyi olacak, diye söylendi.

Oysa Rino Zena, bir sağlık ocağının kapısından içeri, ancak nalları dikince gireceğine yemin etmişti.

Asla tuzađa dűřmezdi.

O soysuz piler sana önce bir sűrű test yaptırman gerektiđini söyleyerek iře bařlarlar ve böylece tűnele girersin ve bir daha da çıkamazsın. Hastalık yűzűnden lemezsen, sakın korkma, tedavi masraflarını derken o sorun da kolayca ozűlecektir.

Rino Zena akşamı, televizyonun karşısındaki koltukta, krkűtűk sarhoş geçirmişti. Çukura kaçmış gözle-riyle, alt çenesi yayılmış ve bir elinde kutu birayla, televizyonda saçma bir programı izlemeye başlamıştı. Arada bir televizyonun karşısında olmak onu rahatlatırdı.

Anlayabildiği kadarıyla, ortada iki koca vardı, bir haftalığına karılarını değiştirmeyi kabul ediyorlardı ve bunu niye yaptıklarını da bir tek Tanrı biliyordu.

O kenef gibi televizyonda artık hiçbir şeye sayđı kalmamıştı. Farklı bir şey yapmak uğruna, biri Cosenzalı açlıktan gebermek üzere olan bir aileydi, diğeri de kıçından çıkardığı paralarla adam olmuş Romalı bir karıkocaydı.

Fakir olan adam, araba tamircisiydi. Bunun bir saçmalık olduğunun kendisine açıklanması gereken o ibnelerden diğeri, yani zengin olanı da reklamcılıkla ilgili bir iř yapıyordu. Ve tamircinin karısı, açıkçası p tenekesinden farksızdı; diğerinininki ise koltuk değneği gibi uzun bacaklı, iriyarı, sarışın bir kadındı ve gűnűnű bir spor salonunda, nefes alıp vermeyi öğreterek geçiriyordu.

ykű sonunda Rino'yu sarmıřtı ve bir řiře grappa da onu izlerken bitmiřti.

Reklamcının evinde herkes Cosenzalı suratsız karıdan nefret etmiřti, űnkű, her dakika elinde temizlik spreyi ile dolařıyor, bir yere oturacak olsalar, yastıklar bozulacak diye söylenmeye bařlıyordu. Evdekiler ertesini

gün ona Afrikalı hizmetçi muamelesi yapınca, kadın mutlu olmuştu.

Rino, Cosenzalinın durumuyla daha çok ilgilen-di. Tamirci, evindeki yırtığa Prenses Diana imiş gibi davranı-yordu. Rino, tamircinin cehalet ayağına yatıp o kibarlık budalası yırtığı kucağına oturtacağını ve onu becereceğini ummuştu ama gördüğü kadarıyla tamirci de ağır bir diyete girmişti.

Boş bira kutusunu ekrana fırlatırken, Rino anırmaya başlamıştı: “Buraya gel, yırtık karı! O işin Zena’nın evinde nasıl yapıldığını ben sana anlatayım!”

Her şeyin gerçek bir komedi olduğunu gayet iyi biliyordu, tıpkı alışveriş merkezlerinin önünde Afrikalıların sattığı çantalar kadar gerçekti.

Sonra uyuyakalmıştı. Kısa bir süre sonra, boğazında ölü bir kurbağa ve şakaklarını pelte gibi ezen bir menge-neyle uyanmıştı.

Ağrılarını hafifletecek alkollü bir şeyler bulmak için evin altını üstüne getirmişti

Sonunda, mutfaktaki erzak dolabının dibinde toz bağlamış bir şişe dağ armudu kompostosu bulmuştu. Kim bilir ne zamandan beri oradaydı. Alkolü uçmuş da olsa, içinde beklemiş armut sanki alkol çorbasında pişirilmiş gibiydi. Şişeyi lavaboda patlatmış, sonra da masaya iki büküm eğilerek armudu emmişti. İşte köpeği de tam o sırada fark etmişti. Havlamayı bir türlü kesmiyordu. Havlayanın mobilyacı Castardin’in kırması olup olmadığını anlamak için bir süre kulak kesilmişti. Enik bütün gün yuvasında uslu uslu oturuyor, gece olunca havlamaya başlıyor ve gün ağarana kadar da susmuyordu.

Büyük olasılıkla, yaşlı Castardin’in bundan haberi bile yoktu; dükkânını kapatınca cenaze arabasını andıran koca BMW’siyle poker masasında paralarını saçmaya

kulübe giderdi. Köyde onun, bir zamanların asaletle para kaybeden kumarbazları gibi büyük bir oyuncu olduğu söylenirdi.

Bu, onun işini sessizce gördüğü anlamına geliyordu.

O kâğıttan mobilyaları kakalayarak milletten çaldığı paraları asaletle kaybederken, kahrolası iti de bütün gece havlıyordu.

Birileri ona bu durumu bildirmiş olsaydı, geçmiş zamanların asaletiyle, etrafta depodan çok ne var diye karşılık verirdi. Sadece görevini yapan bir köpek kimi rahatsız edebilir? Yarım kilometreden az bir mesafede bir ev olduğunun ve o evde bir çocuğun uyuduğunun bu soylu adamın aklının köşesinden bile geçmediğine Rino bahse girerdi.

Orada okula gitmesi gereken bir çocuk vardı.

Rino Zena çekmecedен tabancasını çıkarırken, *tamam*, diye aklından geçirmişti, *yarın köpeğini yere serilmiş olarak bulduğunda, sonsuz asaletini dünyaya göstermek için artık bir fırsatın olacak.*

4

Cristiano mobilya fabrikasına tarlaların içinden geçerek gitmeye karar verdi. Karayolu karla kaplanmış olsa da, her zaman birilerinin geçme olasılığı vardı.

Sokak lambasının ışığı evin arkasını aydınlatmaya yetmiyordu, ortalık alabildiğine karanlıktı. El feneriyle ön tarafı dağılmış bir Renault 5'i, bir harç makinesini, paçavraya dönmüş şişme havuz parçalarını, plastik bir sandalyeyi, iskelete dönmüş kurumuş bir elma ağacını ve birkaç metre yükseklikteki bahçe duvarını aydınlattı.

Cristiano işeyemeden, koşarak evden çıkmıştı. Aslında oraya yapabiliirdi ama hava soğuktu ve bir an önce

işini bitirmek istediğinden, yapmamasının daha doğru olacağına karar verdi.

Sandalyeyi tel örgüye yaklaştırdı, üstüne çıktı, el fenerini dişlerinin arasına sıkıştırdı ve sonra parmaklarını tel örgüye geçirerek kendini yukarı çekti. Bir bacağına çitin diğer tarafına attığı sırada, pantolonunun ağı tellere takıldı. Oradan kurtulması olanaksızdı ama yine de çabaladı. Sonunda feneri yere fırlattı ve bir yırtılma sesiyle beraber bacağına duyduğu acıyla bedenini aşağı bıraktı.

Bir anda kendini sıırıslıklam olmuş otların arasında ve yüzünde eriyen karlara bulanmış halde buldu. Yeniden ayağa kalktı, elini pijamasının yarısını açıkta bırakan yırtıktan içeri soktu. Bacağının iç tarafında uzunca bir çizik vardı ama kanayacak kadar derin değildi. Tabanca hâlâ don lastiğine takılıydı.

Yerden el fenerini aldı ve sanayi depolarının çitlerini izleyerek, çamurlara bata çıka, önünü kesen çalılarını aşarak güçlükle ilerlemeye koyuldu.

Gün ışığında ufuk çizgisine kadar uzanan bir tarlanın kıyısında duruyordu. Onun sonunda –özellikle sis olmadığında, ama kışın sisin çökmediği gün olmazdı– nehrin setlerini çevreleyen ormanın gri dalları hayal meyal görünürdü.

Havlayan köpeğin sesi ve alıp vermekte zorlandığı soluğundan başka ses yoktu.

Uzakta, nehrin ötesinde, fabrikaların havada asılı duran ışıkları ve elektrik santralının sarımtırak kıvılcımları parlıyordu.

Soğğun mengenesinde sıkışan parmakları uyuşmaya başlıyordu ve ayazın buz gibi nefesi ayaklarından yukarı yükselerek baldırlarına dişlerini geçiriyordu.

Ne aptallık.

Babasına kızıp evden çıkmakta acele edince, çoraplarını bile giymeyi unutmuştu. Kar taneleri boynuna düşü-

yordu, ceketinin omuzları çoktan ıslanmaya başlamıştı.

Sanayi depolarının karanlık sınırları birbiri ardınca uzanıyordu. Sağlık ürünlerinin satıldığı bölümü geçti. Kenefler. Yer döşeme taşları. Lavabolar. Her şey binanın çevresinde düzenli bir şekilde istiflenmişti. Sonra bir traktör ve tarım makineleri toptancısı ve iflas yüzünden kapanan eski bir diskoteğin arka kısmı.

Yeter, artık altıma edeceğim.

Işığı söndürdü, tabancayı ceketinin cebine koydu, pantolonunu indirdi ve kuşu dışarı çıkardı.

Soğuk ve korku yüzünden uyuşmuştu. Küçük bir sosisten farksızdı. Çağıldayan çiş yerdeki karları eritti ve yerden acımsı bir buhar bulutu yükseldi.

Tam sallarken, köpeğin daha çok havladığını fark etti.

Bir sonraki hangar Castardin kardeşlerin mobilya malzemelerine aitti.

Hayvanın pili bitmiş gibiydi, nefes bile almıyordu. Arada bir havlamayı kesince bu defa da ulumaya geçiyordu, uyuz bir tazı bile onun yanında hiç kalırdı.

Feneri yaktı ve daha hızlı yürümeye koyuldu. Çok zaman harcamıştı. Kel kafalının heyecandan titrediğine emindi. Onun şimdi kafesteki aslan gibi, evin içinde bir aşağı bir yukarı turladığını görebiliyordu.

5

Cristiano Zena yanılıyordu. O anda babası banyodaydı. Bir elini duvara dayamış, kımıldamadan klozetin önünde durmuş, dibindeki kara suya düşen gölgesine bakıyordu.

Yüzü gitgide şişiyordu. Elmacıkkemikleri nereye kaybolmuştu? Yanaklarındaki çukurlar? Bu haliyle bir Çinliye benziyordu. Otuz altı yaşındaydı ama ellisinde

gibi duruyordu. Son dönemde epey kilo almıştı. Tartıya çıkma cesaretini bulamamıştı ama öyle olduğunu biliyordu. Midesi de şişmişti. Ağırlık kaldırmaya, fizik hareketleri yapmaya ve tahta bankın üstünde karın kaslarını güçlendirmeye devam ediyordu ama göğsünün altındaki o tümsek bir türlü inmek bilmiyordu.

İşemekle kusmak arasında kararsızdı.

Midesinde bir düzine kutu bira, yarım litre üzüm likörü ve bir tane de alkollü armut kompostosu vardı.

Kusmaktan nefret ederdi. Ama midesini boşaltacak olsaydı, kesinlikle daha da rahatlayacağından emindi.

Köpek ara sıra havlamayı sürdürüyordu.

Ne halt ediyor bu Cristiano? Ya ateş edemezse?

Aklının bir tarafı ateş edeceğini söylüyordu; ne de olsa taşakları bir köpeğe ateşe edecek kadar sağlamdı. Öte yandan, bundan o kadar da emin değildi, çünkü Cristiano fazlasıyla çocuktü ve bazı şeyleri sadece baba korkusuyla yapıyordu. Ve eğer birisi bir işi öfkelendiği için değil de korktuğu için yapıyorsa, tetiği çekmek için taşakları sağlam değil demektir.

Sarı ve acı bir sıvı hiç beklemediği bir sırada ağzından fışkıriverdi. Rino o anda klozetin sadece bir kısmını tutturabildiğinden, gerisi banyo taşlarına saçıldı.

Kusmuk kokuları içinde, bitkin bir halde bideye çöktü.

Orada öylece otururken, etrafındaki her şey, çalışmakta olan makinenin içindeki çamaşırlar gibi banyo da dönmeye başlamıştı. Şimdi Castardin'in mobilya fabrikasının ve diğer depoların bulunduğu yerin, bir zamanlar gölgelerin uzadığı, boş bir arazi olduğu çocukluk günlerini hatırladı. O zamanlar köy yolundan biraz daha geniş olan anayol, iki yanını kavak ağaçlarının ve yabani otların sardığı dar ve kötü bir yoldu. Çevresinde sadece ekili alanlar vardı.

Bütün dünyada yayımlanan romanları ve layık görüldüğü Viareggio, Strega gibi en saygın ödüllerle Ammaniti, genç İtalyan yazarların en parlaklarından biri.

Genç kuşak İtalyan edebiyatının en parlak kalemlerinden biri olan Ammaniti, bu kez kaybedenlerin İtalyası'ndan, dışlanmış insanların karanlık dünyasından sesleniyor okura. Yazar, zaafı ve tutkularıyla sıradan bir yeniyetme olan Cristiano ile faşist eğilimleri ve alkolle düşkünlüğüyle diğer babalara pek benzemeyen Rino Zena'nın, şiddet ve sevgiyle beslenen ilişkileri ekseninde, sefil insanların karanlık ve vahşi dünyasına eşine az rastlanır bir hümanizmle yaklaşıyor.

Hepimize ait gerçeği gün yüzüne çıkarmak için aşırıktan, uç kişiliklerden yararlanan Ammaniti, sevgiyi başköşeye oturttuğu, trajedinin ve kara mizahın iç içe geçtiği, umutsuzluğun enerjisiyle yazılmış çok sarsıcı ve güçlü bir roman çıkarmış ortaya. Soluk soluğa okuyacağınız kitabın son sayfasına geldiğinizde, ahmakları ve düşkünlere artık daha çok sevdiğinizi fark edecek, edebiyatın gücüne bir kere daha inanacaksınız.

ISBN 978-975-07-1275-3

9 789750 712753